

'Wacht, ik zal het hier wel even voordoen'

door Ben Hameeteman

WESTENSCHOUWEN - „Ik zal hem wel even pakken, wacht effe.” En weg is Maghiel. Even later kom hij de gezellige woonkamer weer binnen, waar de allesbrander vrolijk staat te snorren. „Kijk, dit is 'm.” Maghiel Hanse heeft een soort binnenvoering van een helm met grote gaten erin in zijn handen. Het blijkt een scrum cap te zijn. Bedoelt om in de scrum de oren te beschermen. „Anders krijg je van die lelijke bloemkooloren, net als een judoka”, aldus Hanse.

Even daarvoor had hij al in woord en daad uitgelegd wat een scrum precies is. Met zijn lengte van 1,98 meter, zijn lenigheid en snelheid is hij één van de twee spelers die zich schrap moeten zetten in de tweede rij. „Kijk zo.” Echtgenote Annemarie moet eraan geloven en gewillig speelt ze even voor een medespeler op de eerste rij. „Ik pak hem dan achterlangs door de benen aan de voorkant van zijn shirt om me goed stevig neer te kunnen zetten. Dan wordt de bal in het midden onder de scrum gebracht en moet de middelste speler in de eerste rij de bal met zijn hielen naar achter in het eigen kamp schoppen. Het is de bedoeling dat een 'half' dan de bal krijgt

en weer een aanval gaat opzetten.” Terwijl Annemarie Hanse zich glimlachend weer in haar fauteuil achter de laptop laat zakken, vervolgt de vader van hun drie kinderen zijn verhaal. „In 1995 ging ik in Rotterdam studeren en wilde graag aan sport blijven doen. Tot die tijd had ik altijd gevoetbald bij DFS. Een vriend nam me toen mee naar het rugby. Ik kende de sport eigenlijk niet, maar vond het meteen leuk en werd lid bij RSRC.” Gedurende zijn studietijd bleef zijn studentenclubje trouw. Al pratend met armen en benen gaat de in Zierikzee geboren Westenschouwenaar onverdroten verder met zijn verhaal. „Na mijn studie ben ik in 2001 lid geworden bij Tovaal in Goes. Of het een harde sport is? Dat zegt iedereen altijd, maar het ziet er harder uit dan het in werkelijkheid is. Er gebeurt natuurlijk wel eens wat, maar over het algemeen gaat het altijd goed. Er zijn ook allerlei regels natuurlijk. Zodra je bijvoorbeeld getackeld wordt en je op de grond ligt, moet je de bal loslaten. Dan probeer je de bal met je lichaam te beschermen totdat je medespelers bij je zijn om de bal te beveiligen. Wacht, ik zal het hier wel even voordoen...” Het op een intensieve manier bezig zijn met je lichaam, is één van

de redenen waarom Maghiel Hanse wekelijks het land intrekt voor weer een volgende competitiewedstrijd. Echter ook de gezelligheid rondom het spel met de eivormige bal blijft aan hem trekken. „We gaan regelmatig met Tovaal naar Frankrijk of Engeland, waar de sport heel groot is. Zo'n rugbytrip is altijd erg interessant. Als ik weer terugdenk aan de eerste keer dat ik in een stadion zat in Wales krijg ik wéér kippenvel. Verder spelen we dan zelf ook nog vaak een wedstrijdje tegen een lokaal clubje. Maar het niveauverschil is dan altijd wel groot hoor.” Ook de gebruiken zoals het zingen van Ierse liederen trekt Hanse in het rugby. Maar evenzeer wat een nieuwe speler na afloop ten deel valt wanneer hij zijn eerste try (vergelijkbaar met een doelpunt) scoort. „Dan ondergaat diegene een zogenaamde 'zumba'. Dat is een inwijdingsritueel waarbij die persoon uiteindelijk naakt midden op een tafel staat ten overstaan van iedereen. Hij moet dan zingen terwijl zijn 'zakie' verschillende keren in het bier wordt gedoopt. Dat vind ik wel grappig en het hoort helemaal bij de cultuur van het rugbyen.” Wacht... Maar nee, voor deze keer laat Maghiel Hanse het over aan de verbeelding.

Oud-voetballer Maghiel Hanse raakte de speler van het Goese Tovaal zijn

verknocht aan het rugby toen hij in 1995 als student kennis maakte met de sport. Gedurende zijn club RSRC trouw. foto